

Ήταν της μοίρας μας γραφτό;

Ο κόσμος της εργασίας, η νεολαία, από όλες τις κυβερνήσεις της τελευταίας δεκαετίας δεχόμαστε μια δίχως τέλος και έλεος επίθεση στα εργασιακά μας δικαιώματα, στο βιοτικό μας επίπεδο συνολικά.

Με αποκορύφωμα τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις 2010 - 2012, το δημοψήφισμα του ΟΧΙ στη συνέχεια, ο ελληνικός Λαός αντέδρασε σε αυτή την κατάσταση, δυσκόλεψε, καθυστέρησε τη λήψη των αντιλαϊκών μέτρων, δεν μπόρεσε όμως να αναμετρηθεί νικηφόρα και να αντιστρέψει τη φορά, έστω, των πραγμάτων. Το ερώτημα είναι γιατί.

Από το 2009 ως το 2018, η πολιτική συμπεριφορά του Ελληνικού Λαού και της νεολαίας, (οι μετατοπίσεις, οι αναδιατάξεις και οι επιλογές του) στοιχειοθετεί ερωτήματα που απαιτούν απαντήσεις. Για να πάνε τα πράγματα όχι όπως πάντα και ως συνήθως αλλά αλλιώς και ελπιδοφόρα.

Ανάμεσα λοιπόν στο 2009 και στο σήμερα, η Χρυσή Αυγή εκτινάσσεται από το 0,29% (ή 19.939 ψήφοι) των βουλευτικών εκλογών στο 6,92% το 2015 (ή 425.990 ψήφοι). (Διακόσια τοις εκατό επάνω!) Ήταν γραφτό να συμβεί;

Στην ίδια περίοδο και παρόλη την καταβαράθρωση του ΠΑΣΟΚ (έχασε πάνω από 2,5 εκατομμύρια ψήφους) και την απώλεια πάνω από 800.000 ψήφων της ΝΔ, παρόλη δηλαδή τη κοσμοϊστορική μετατόπιση «μιας ολόκληρης Αθήνας» ψηφοφόρων, το ΚΚΕ, αντί να ενισχυθεί, έπεσε(!) από το 7,54% το 2009 στο 4,51% τον Ιούνιο του 2012, ποσοστό χαμηλότερο και από το 4,54% του 93 (τότε που συνεργάζονταν τότε με τη ΝΔ, τότε με το ΠΑΣΟΚ τότε και με τους δυο για να επιβάλλει την κάθαρση ...με το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ)[1] .

Το 2015 «έκατσε» στο 5,5% ή στους 306.632 ψήφους από 517.249 το 2009!!!

Δεν γινότανε αλλιώς; Το πιο «περίεργο» είναι πως και στις ευρωεκλογές, παρά το ότι ο σχεδιαστής της σφοδρής, αντιλαϊκής επίθεσης των «Θεσμών» ήταν η γερμανική Ευρωπαϊκή Ένωση, το ΚΚΕ παρόλο τον αντιΕΕ πολιτικό λόγο πέφτει(!) σε σχέση με το 2009 κατά 80.000 ψήφους, από το 8,35% το 2009 στο 6,11% το 2014.

Την ίδια περίοδο και στις ευρωεκλογές η Χρυσή Αυγή εκτινάσσεται από το 0,46% στο 9,39%, διακόσια τοις εκατό επάνω.

Στην εικόνα πρέπει να προστεθεί και αυτή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με εντελώς περιορισμένη ή μάλλον καθηλωμένη την πολιτική της επιρροή στα ελληνικά πολιτικά πράγματα ακολουθεί λίγο πολύ, σε αναλογία μεγεθών, την πορεία του ΚΚΕ.

Το Μάη του 2012 ενισχύεται στους 75.000 ψήφους (1,19%, το μεγαλύτερό της), τον Ιούνιο του 2012 - παρά το κίνημα του 2010 - 2012, πέφτει στους 21.000 ψήφους κάτω και από τις εκλογές του 2009(!). Για να κάτσει το 2015 στο 0,85%.

Κι αυτά σε μια περίοδο, με γεγονότα κοσμοϊστορικής σημασίας που δεν επαναλαμβάνονται, τέτοιες ευκαιρίες δεν έρχονται συχνά στην ιστορία.

Κάτι τρέχει λοιπόν.

Όσο δεξιότερα τόσο δυνατότερα; Γιατί;

Την περίοδο που εξετάζουμε ο ελληνικός Λαός επένδυσε τελικά στον ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό καθ' αυτό το γεγονός, το γιατί και πώς, είναι ένα σοβαρό θέμα.

Σοβαρότερο όμως είναι το γεγονός πως ο ΣΥΡΙΖΑ ενώ στην αρχή εκτινάσσεται από το 4,13% του 2009 στο 16,78% του Μάη του 2012 (+700.000 ψήφοι) με ένα ριζοσπαστικό μεταρρυθμιστικό λόγο στη συνέχεια όσο δεξιότερα μετατοπιζόταν τόσο ενισχυόταν(!).

Έτσι, από το «καμία θυσία για το ευρώ» - «επαναδιαπραγμάτευση του χρέους με στόχο τη διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους» πέρασε στο «πάση θυσία παραμονή στην ΕΕ», στην κωλοτούμπα μετατροπής του ΟΧΙ του 2015 σε ΝΑΙ, στην πληρωμή «με «ελάφρυνση» του χρέους.

Παρά αυτές τις οβιδιακές του μεταμορφώσεις προς το τόξο των μνημονιακών πολιτικών δυνάμεων, ο ΣΥΡΙΖΑ από το 16,78% του Μάη του 2012 εκτινάσσεται στο 26,89% τον Ιούνιο του 2012, στο 36,34%(!) το Γενάρη του 2015 για να «κάτσει» στο 35,46% ή στους 1.925.904 ψήφους το Σεπτέμβρη του 2015 (άνοδος τελικά κατά 900.000 (!!!) ψήφους) .

Ακόμα πιο σοβαρό όμως είναι να στρουθοκαμηλίζεις, να κάνεις σαν να μην υπάρχει το ζήτημα τη συνοδεία του εγώ δεν φταίω, ο «άλλος» φταίει.

Αυτό κάνει το ΚΚΕ, με άλλο τρόπο το ίδιο εμφανίζεται και στην Λευκάδα με το [άρθρο του Κ. Βλάχου](#) που απηχεί όμως κεντρικές πολιτικές θέσεις και συμπεριφορές.

Πυρήνας αυτής της αντίληψης είναι πως η μετωπική πολιτική, η πολιτική συμμαχιών των κομμουνιστικών κομμάτων με τη σοσιαλδημοκρατία, το ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα, το σοσιαλιστικό κόμμα στη Γαλλία κ.α. έβλαψε την Αριστερά και το εργατικό κίνημα.

Αν λοιπόν επαναληφθεί η ζημιά για τα λαϊκά συμφέροντα είναι προδιαγραμμένη.

Η Ιστορία είναι γνωστή.

Όντως όπου συνέβη μια τέτοια ποιότητα συμμαχία ανάμεσα σε σοσιαλδημοκρατικά και κομμουνιστικά κόμματα αυτή οδήγησε σε δραματική υποχώρηση την αριστερά και σε περιπέτειες τους Λαούς.

Το συμπέρασμα που προωθούν στην Πράξη είναι «καμία συμφωνία με τους ρεφορμιστές», καμία συμφωνία με τη ΛΑΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ λέει το ΚΚΕ, καμία συμφωνία με τη ΛΑΕ αλλά και με ΚΚΕ λέει ηγετικός πυρήνας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Αυτό προωθούν στην Πράξη..

Αλλά η πηγή, η μήτρα της δραματικής για το Λαό κατάληξης στην Ελλάδα το 89, στη Γαλλία και Ιταλία παλιότερα κ.α δεν ήταν αυτή καθ' αυτή η πολιτική συμμαχιών γενικά και αόριστα αλλά, πρωτίστως, συγκεκριμένα και κυρίως, το πρόγραμμα και η πράξη, η ίδια την πορεία των κομμουνιστικών κομμάτων που έπαιρναν διαζύγιο από την «επαναστατική χίμαιρα», έκλειναν τον ιστορικό τους ρόλο ως φορείς μιας απελευθερωτικής επαγγελίας και πράξης και τελικά δεν συμμαχούσαν αλλά υποτασσόταν στη σοσιαλδημοκρατία.

Το δε επιχείρημα που λέει πως ο ΣΥΡΙΖΑ έφτασε εκεί επειδή έφταιγαν «οι άλλοι», ο Μπερλίνγκουερ, ο Μαρσαί, ή ο Φλωράκης που «αλληθώριζαν» ΣΥΡΙΖΑίικα, 40 χρόνια πριν και ο απόηχος οδηγεί στο να επαναλαμβάνεται το αλληθώρισμα προς τον ΣΥΡΙΖΑ, είναι άλλοθι **«για να μη βλέπει η γκαμήλα την καμπούρα της»**.

Αν αυτή είναι η ερμηνεία της σημερινής υποχώρησης της Αριστεράς και του κινήματος τότε το τωρινό ΚΚΕ που δεν είχε γραμμή ...Μπερλίνγκουερ απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ αλλά κατά μέτωπο επίθεση γιατί έπεσε

εκεί που έπεσε;

Ακόμη χειρότερα.

Από το ΣΥΡΙΖΑ αποχώρησαν πάνω από 30.000 αγωνιστές. Από αυτούς ένα τμήμα , κάτω του μισού πήγε στη ΛΑΕ.

Οι άλλοι; Γιατί δεν ήρθαν κατά δώθε;

Τα πράγματα επομένως είναι σοβαρότερα και κρισιμότερα.

Η ταλάντευση και η διέξοδος

Ειδικά στο ζήτημα της μετωπικής πολιτικής, η Αριστερά, ιστορικά ταλαντευόταν ανάμεσα σε δυο πόλους, ανάμεσα στον σεχταρισμό (σοσιαλφασίστες οι σοσιαλδημοκράτες τη μια περίοδο) και στον οπορτουνισμό, την ηγεμόνευσή τους και τελικά την υποταγή στη σοσιαλδημοκρατία.

Τον πρώτο, το σεχταρισμό, τον πλήρωσε η ανθρωπότητα με την αδυναμία αντιμετώπισης της εξάπλωσης του ναζισμού, με ό,τι αυτό συνεπάγεται ιστορικά, εκατομμύρια θύματα, διώξεις, καταστροφές, φτώχεια, δυστυχία.

Το δεύτερο, τον οπορτουνισμό τον πλήρωσαν οι λαοί της Ευρώπης μεταπολεμικά. Τον πλήρωσαν ειδικά στην Ελλάδα αλλά και στη Γαλλία και Ιταλία όπου με πανομοιότυπο τρόπο παραδόθηκε το αντάρτικο, επιδιώχθηκε η συμμετοχή σε κυβερνήσεις με σοσιαλιστές, με τον Παπανδρέου ακόμη και με τον Ντε Γκολ στη Γαλλία.

Με αποτέλεσμα να κυριαρχήσει το σημερινό κακόηθες νεοπλασματικό πολιτικό σύστημα.

Να σπάσουμε αυτή την ταλάντευση, να ξεφύγουμε από αυτό το δίπολο!

Να ξεφύγουμε από αυτό το δίπολο με σύγχρονους όρους αντίστοιχους στις δυνατότητες και τις δυσκολίες της σημερινής εποχής.

Αλλά γιατί με σύγχρονους όρους;

Γιατί από τα τέλη του περασμένου αιώνα είμαστε ήδη σε μια νέα εποχή.

Η σοσιαλδημοκρατία, στην οποία αναζητά «καταφύγιο» και ο ΣΥΡΙΖΑ, έχει μετακινηθεί στο νεοφιλελευθερισμό.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι από τα παλιά ευρωκομμουνιστικά κόμματα.

Δεν υπάρχουν Κύρκος, Μπερλίνγκουερ κλπ εντός της.

Το κυριότερο όμως είναι πως σε αυτή τη νέα εποχή η εργατική τάξη είναι για πρώτη φορά η πλειοψηφούσα στη χώρα μας και διεθνώς.

Η αγροτιά συρρικνώνεται για πρώτη φορά γύρω στο 10% στην Ελλάδα, γύρω στο 2-5% στις ΗΠΑ Γερμανία.

Άρα η εργατο - αγροτική συμμαχία παύει να έχει το ειδικό βάρος που είχε.

Τώρα πλέον το βάρος της μετωπικής πολιτικής πέφτει στο εσωτερικό της πλέον μορφωμένης αλλά και αλλοτριωμένης, διαιρεμένης και πολύμορφης τάξης, της ίδιας εργατικής τάξης.

Αυτή πρέπει να ενωθεί πολιτικά και δι αυτής της ενότητας να χτιστεί η συμμαχία με τους αυτοαπασχολούμενους της πόλης και του χωριού.

Αυτή είναι μια νέα κοινωνική κατάσταση με αντίστοιχα νέες απαιτήσεις για μια σύγχρονη πολιτική συμμαχιών.

Σε αυτόν το σύγχρονο πολυπληθή πολυκόσμο της εργατικής τάξης θα εμφανιστούν αντικειμενικά – εμφανίζονται ήδη – πέραν του ενός κόμματα εργατικής αναφοράς και πέραν του ενός κόμματα και οργανώσεις κομμουνιστικής στόχευσης.

Άρα το ζήτημα των συμμαχιών αποκτά και πολιτικά, όχι μόνο κοινωνικά, σύγχρονες διαστάσεις.

Τα κόμματα εργατικής αναφοράς και κομμουνιστικής στόχευσης οφείλουν να συμμαχήσουν πολιτικά πάνω σε αρχές και πρόγραμμα, μπορούν και επιβάλλεται να κάνουν και συμμαχίες στρατηγικού χαρακτήρα.

Σε μια τέτοια πολιτική συμμαχιών, δημόσια διακηρυγμένη, θάπρεπε να αναλώνονται η ANΤΑΡΣΥΑ, το ΚΚΕ, η ΛΑΕ οι εργατικές και κομμουνιστικές οργανώσεις.

Μια πολιτική ενότητας δεν είναι μόνο λαϊκός πόθος, είναι αντικειμενική ανάγκη.

Και με τα μαχόμενα μεταρρυθμιστικά, τα μη επαναστατικά, τα ρεφορμιστικά κόμματα τι γίνεται;

Το ρεφορμιστικό ρεύμα είναι λαϊκό κοινωνικό ρεύμα που γεννάται και αναγεννιέται μέσα στην ίδια τη ζωή και παίρνει και πολιτική μορφή.

Άρα το μεταρρυθμιστικό κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα δεν είναι κατασκευάσμα αστικών επιτελείων ή υπηρεσιών ώστε σαν τέτοιο να το «εξαφανίσουμε» και άλλα τέτοια πολιτικά ευτράπελα.

Όσο είναι αλήθεια πως ποτέ δεν κατακτήθηκαν ουσιώδη δικαιώματα και πολύ περισσότερο δεν πραγματοποιήθηκαν επαναστάσεις δίχως την ηγεμονική δράση των επαναστατών, άλλο τόσο είναι αλήθεια πως ποτέ δεν κατακτήθηκαν δικαιώματα και δεν νίκησαν επαναστάσεις δίχως τη μαχητική παρουσία και συμμετοχή των αγωνιζόμενων μεταρρυθμιστών οι οποίοι όμως στις κρίσιμες και κορυφαίες στιγμές της ταξικής πάλης ηγεμονεύθηκαν (δεν «εξαφανίσθηκαν») από τους επαναστάτες.

Αυτή η ηγεμονική σχέση είναι που δημιουργεί έμπρακτα την κοινωνική πλειοψηφία που μετατρέπει τους κοινωνικούς αγώνες ακόμη και μια κοινωνική επανάσταση σε δημοκρατική πράξη.

Αυτή η σχέση ηγεμονίας- συμμαχίας δεν διδάσκεται, κατανοείται και επιβάλλεται με ανάλογο πολιτικό ήθος, αρχές και πρόγραμμα.

Αν αυτό δεν συμβεί τότε τα μεταρρυθμιστικά κόμματα, εξ αιτίας των οξυμένων αντιθέσεων και του μη επαναστατικού τους χαρακτήρα, εκφυλίζονται.

Καθώς οδεύουν προς την παρακμή οι σχεταριστές αντί να ανησυχούν, να στοχαστούν πως μπορούν να πάνε τα πράγματα αλλιώς, συνήθως επιχαίρουν που επαληθεύονται.

Να μη συμβεί αυτό!

Σύγχρονο επικαιροποιημένο πρόγραμμα, ανοιχτός αυτοτελής στρατηγικός πολιτικός λόγος, δημόσια πολιτική συμμαχιών τακτικού χαρακτήρα «για να ανακουφιστεί η ζωή του εργάτη, να φάει ψωμί. Για να μπει φρένο σε αυτή τη λαίλαπα, να αντιστραφεί η πορεία, να αλλάξουν οι συσχετισμοί ώστε η ταξική πάλη να διεξάγεται από καλλίτερους όρους για την εργατική πολιτική».

Ενισχυμένη αυτοτελή μετωπική πολιτική της ANΤΑΡΣΥΑ που να εμπνέει αντί να καθηλώνει, να ενώνει αντί να χωρίζει.

Αυτά έχουμε ανάγκη, αυτά επιχειρούμε στο μέτρο των δυνάμεων μας και στην Λευκάδα.

Όρος για τα παραπάνω, επί ποινή θανάτου, είναι η οργανωτική και πολιτική αυτοτέλεια των εργατικών και σύγχρονων κομμουνιστικών κομμάτων.

Το δρόμο τον δείχνει η ίδια η αστική πολιτική και στη χώρα μας.
Έφεραν την ΕΕ, το ΔΝΤ, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα στην Ελλάδα.
Οι εκπρόσωποί της σουλατσάριζαν στην Αθήνα διαφημίζοντας την παρουσία τους ενώ ό,τι συμφωνούσαν και ό,τι προωθούσαν μπορούσαν να το κάνουν από τις Βρυξέλλες.
Γιατί έπρατταν πολιτικά κατ' αυτόν τον τρόπο;
Τι πολιτική ακολουθούσαν;
Ένωσαν τις δυνάμεις τους.
Σχημάτισαν ένα αστικό πολιτικό μέτωπο (ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ, κυβέρνηση).
Το πρόβαλλαν μπροστά στη μύτη μας.
Κι έτσι επιχείρησαν - και το κατάφεραν - να αλλάξουν καταθλιπτικά οι συσχετισμοί σε βάρος της εργατικής πολιτικής.
Και προς ώρας νίκησαν.

Να ενώσουμε λοιπόν και εμείς, η μαχόμενη Αριστερά, τις δυνάμεις μας πάνω σε πρόγραμμα και αρχές, δημόσια και καθαρά.

Για να ενώσουμε το Λαό ώστε αυτός να νικήσει, ή έστω να επιχειρήσουμε με καλύτερους όρους και με πίστη στη νίκη.

Αυτό θέλουμε, αυτό επιδιώκουμε και αργά ή γρήγορα θα το πετύχουμε.

[1] Στο [άρθρο του Κ. Βλάχου](#) αναφέρεται επί λέξει: «*Αλήθεια ποια είναι σήμερα η άποψη των συναγωνιστών που μετέχουν στη σημερινή Μετωπική Δράση για εκείνη τη περίοδο;*» Εννοεί τη περίοδο συγκυβέρνηση ΚΚΕ ΣΥΝ ΝΔ ΠΑΣΟΚ, η οποία ήταν η αφορμή όλοι εμείς να δημιουργήσουμε το ΝΑΡ κ.λ.π. Δίχως τσίπα και ντροπή αφήνει υπονοούμενα.

***Μέλη ΤΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ Λευκάδας**